

[Justitsministeren.]

ikke medfører nogen ændring med hensyn til frihedsberøvelsens varighed, giver den ikke anledning til principielle betænkeligheder.

Endvidere indeholder forslaget regler, hvorefter der åbnes en begrænset mulighed for at give fængselsfanger tilladelse til at arbejde hos en privat arbejdsgiver uden for anstalten samt til også af andre grunde at give dem udgangstilladelse for et kortere tidsrum. Disse regler bygger på de gunstige erfaringer, man har haft med hensyn til sådanne ordninger for ungdomsfængselsfanger, arbejdshusfanger og forvarede. Ordningerne vil for personer, der udstår længerevarende fængselsstraffe, kunne få en ikke uvæsentlig behandlingsmæssig betydning. Der vil kunne skabes bedre muligheder for arbejdsmæssig placering ved den senere løsladelse og for bevarelse eller genetablering af den kontakt mellem den dømte og hans familie, som er af væsentlig betydning for hans muligheder for at klare sig efter løsladelsen.

Med hensyn til hæftestraf foreslås blandt andet en ændring af loven, således at den ikke fremtidig vil være til hinder for, at hæfte udstås i fællesskab.

De ændringer, der foreslås vedrørende ungdomsfængsel, arbejdshus og sikkerhedsforvaring, er til dels rent redaktionelle ændringer, som er en følge af forslagets bestemmelser vedrørende fængselsstraf. Med hensyn til arbejdshus og sikkerhedsforvaring foreslås dog enkelte realitetsændringer, der blandt andet tager sigte på en mere effektiv anvendelse af prøveløsladelse som et middel til at hindre tilbagefald til ny kriminalitet.

Endelig skal jeg gøre nogle få bemærkninger om de forholdsvise mange spredte ændringer, som er medtaget i lovforslaget. Ændringerne falder stort set i tre grupper: ophævelse af overflødige bestemmelser, ajourføringer af lovteksten på visse områder, hvor den er blevet forældet, samt nogle mindre realitetsændringer.

De foreslåede realitetsændringer giver mig anledning til en generel bemærkning. Det er jo tanken, at det permanente straffelovsråd efterhånden skal tage straffelovens forskellige afsnit op til revision, og det er vel klart, at større ændringer som

regel bør afvente denne revision. Et sådant arbejde må imidlertid tage en længere år-række, og om de fleste af straffelovens regler gælder da også, at der ikke endnu har vist sig noget påtrængende behov for en mere omfattende revision. På den anden side har der vist sig trang til visse mindre ændringer, som man uden vanskelighed kan foretage uden at afvente den senere samlede revision af vedkommende afsnit i loven. Disse ændringer bør naturligvis ikke stilles i bero. Dette gælder vel navnlig, når ændringerne — som tilfældet er med hensyn til flere af dem, der nu foreslås — går ud på at ophæve strafbarheden af visse handlinger, der ikke skønnes strafværdige, eller hvis kriminalisering i øvrigt giver anledning til betænkeligheder.

Af de enkelte realitetsændringer skal jeg kun omtale ganske få.

Den gældende regel i § 197 indeholder en ret vidtgående kriminalisering af betleri, som må ses på baggrund af andre samfundsf forhold end de nuværende. Der foreslås nu en vis indskrænkning af denne bestemmelse.

Det foreslås at ophæve den principielt betænkelige regel i § 200 om meddelelse af polititilhold til prostituerede kvinder, hvorefter disse til visse tider skal møde hos politiet og redegøre for deres bopæl og for, hvordan de ernærer sig. Reglen er ikke vel forenelig med nutidens forestillinger om, hvorledes prostitutionen bør søges begrænset, og den er antagelig nytteløs i denne henseende.

Inden for kapitlet om sædelighedsforbrydelser skal jeg omtale tre ændringer, der alle betegner visse mindre begrænsninger i det straffbares område.

§ 211 er for vidtgående, når den generelt kriminaliserer kønsligt forhold mellem bevogrede. Strafansvaret bør efter min mening begrænses til tilfælde, hvor en person har kønsligt forhold til sin ægtefælles barn under 18 år. Bestemmelsen herom foreslås indført i § 223, medens § 211 foreslås ophævet.

For vidtgående er ligeledes § 217, der efter sin nuværende affattelse blandt andet betyder, at en mand, der har kønsligt forhold til sin forlovede, kan straffes, hvis denne lider af en sindssygdom. Bestemmelsen foreslås nu begrænset.

I 1961 gennemførtes den bestemmelse i